

EXTRA PORCE ÚCHVATNÉHO STEAMPUNKU A DOBRODRUŽSTVÍ

VELKÁ HRA

NÁRAMNĚ ČTIVÉ A NA MNOHA MÍSTECH NAPÍNAVÉ | PRVNÍ VYDÁNÍ

NAPSAL VLASTNÍM, PAROU POHÁNĚNÝM, PEREM:

JAN PROCHÁZKA

JAN PROCHÁZKA

VELKÁ HRA

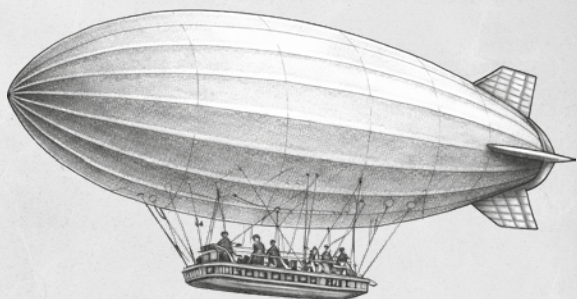

MOTTO:

Vyprávění příběhů je jedna z věcí,
kterými se lidé odlišují od zvířat.

Velká hra původně vznikla jako dárek pro mou dceru. Když jsem se dozvěděl, že se nám narodí, rozhodl jsem se pro ni napsat knížku. Tehdy jsem byl okouzlen steampunkovým románem Petry Slovákové *Démon z East Endu* a knihou Petera Jelínka *Norr, ochraňuj Británii!* Díky tomu se z *Velké hry* nakonec stala dobrodružná knížka, ve které se po nebi prohání vzducholodě a historické postavy nejsou takové, jak je známe z hodin dějepisu.

Velkou hru věnuji především tobě, Hančo, ale věřím, že si ji užijí všichni, kdo mají smysl pro dobrodružství.

Píše se rok 1920. Evropa se již vzpamatovala z první velké války, a přesto, že vkročila do nového století s hlavou vztyčenou, nemá ani náhodou vyhráno. V únoru 1917 totiž došlo v Rusku k státnímu převratu. Na východě Evropy se stahují mračna a prezident mladičké Československé republiky Tomáš Garrigue Masaryk se chystá do Budapešti na zasedání rady představitelů všech evropských vlád. Je třeba rozhodnout, jak postupovat proti požáru komunismu, který by mohl zachvátit celou Evropu.

Zatímco železnici i námořní dopravě dominuje pára a oblohu ovládly vzducholodě, mnoho vědců především ve vojenské, ale i soukromé sféře experimentuje s benzínovými motory. Do vzduchu se již vznesly první aeroplány a éře páry již brzy odzvoní...

PROLOG

Nocí, jež zahalila Věčné město, se valí železný kolos, jehož nýty pokrytý trup se leskne v proudech deště. Parní stroj s těžkým duněním drtí dlažbu vatikánských ulic, zatímco se nad střechami honosných paláců křížují blesky častěji než všichni věřící, kteří kdy kráčeli po dláždění tohoto centra katolické církve. Kovová obluda mívá řady barokních fasád, kde se z výklenků znechuceně šklebí tváře světců, bičované provazy vody. Sochy na Berniniho kolonádě vypadají v záři výbojů jako zástup kamenných obrů, kteří s roztaženými pažemi mlčky přihlížejí průjezdu kouřící stvůry. Každý mramorový záhyb jejich rouch je smáčen deštěm a jejich slepé oči upřeně hledí do temnoty.

Uvnitř kabiny je atmosféra k zadušení. Stísněný prostor je vyplněný pachem horkého oleje, vlhké látky a ostrou vůní ozónu zvenčí. Vzduch je dusný, nasycený sálavým teplem kotle, a stěny se rosí vysráženou vlhkostí.

Obrněnec právě mívá Svatopetrské náměstí, kde se siluety kolonád ztrácejí v provazech deště, a vášnivá diskuze v kabině oplechovaného stroje se přiosťruje.

„To si snad ze mě děláte srandu, pane barone! To sem moh rovnou zůstat doma, zatraceně.“ „Nerozčilujte se, pane Purgere, můžete si za to sám. Já vám říkal, že po tom vašem kábulském fiasku pojedu na jednání s těma fráterama radši bez vás. Ale vy ne. To bylo pořád, já se chci vykoupat ve Fontáně di Trevi, poprat se s tygrama v Koloseu a načurat do všech tří kašen na Piazza Navona.“ „No právě, a teď mám místo toho smrdět v tanku a čekat na to, až se tady pan chytřej vykecá do bezvědomí.“ „A dost už! Tahle zakázka by mohla být nejvýnosnější kšeft naší kariéry. Ale už z toho prvního telefonátu jsem poznal, že ten starý vlk je mazaný jak liška a nám nedá nic zadarmo, pane! Tohle bude vyžadovat víc než svaly, chirurgickou jemnost a diplomacii. A těch se vám, přiznejte si to už konečně, zoufale nedostává!“ „Utlouk ste mě argumentama, stejně jako dyc-ky. Tak já teda zůstanu v tanku, ale přísahajte mi na svůj baret, že až celá tahle šaškárna skončí, uděláme si vejlet do Říma a...“ „Já vím, kašna, fontána a tygři.“

Velectěný pane šéfredaktore,
dovoluji si Vás oslovit nikoli z pouhé mladické nerozvážnosti,
ale z hlubokého přesvědčení, že redakce Vašich listů potřebuje
pero, jež se nebojí inkoustu ani pouličního prachu. Jmenuji
se Hana Spurná a ucházím se u Vás o místo redaktorky
a reportérky.

Sleduji Vaši práci s neutuchajícím zájmem. Vaše
nedávné reportáže z pražského podsvětí a způsob, jímž jste
vtiskl tvář osudům lidí z periferie, jsou pro mne zjevením.
Ukazujete nám pravdu bez příkras, tam, kde jiní vidí jen
statistiku nebo špínu. Právě tato Vaše urputnost v hledání
faktů je mi nejbližší.

Nehledám místo v rubrice pro dámy, abych psala
o krajkách a receptech. Mým vzorem je americká
novinářka Nellie Blyová. Její články o špatném zacházení
s ženami v továrnách, reportáže z Mexika nebo její cesta
kolem světa jsou důkazem, že moderní žurnalistika nezná
pohlaví, pouze odvahu a cílevědomost. Chci být pražskou
Blyovou. Chci jít tam, kam se jiní neodvažují, a psát o věcech
tak, jak se skutečně dějí.

Žijeme v převratné době a já věřím, že nastal čas,
aby i česká žurnalistika přijala ženy, které se nebojí jít
do terénu. Nabízím Vám svou neúnavnost, ostrý zrak
a ochotu pracovat v jakoukoli denní i noční hodinu.

S pozdravem,

Hana Spurná

Praha I, Na Zábřadlí č. p. 22